

ærede Medlem for Nørresundby (Jensen-Sønderup), der talte før mig, naar han mente, at det mange Steder var for lavt, men jeg tror ogsaa, at det er en Fejl ved disse Normalbidrag, at de fastsættes i høj Grad uensartet. Man har endnu Amter, hvor Normalbidraget er 40 Kr., medens man her i København vistnok er oppe paa 10 Kr. om Maaneden, altsaa 120 Kr. aarlig, og saa ligger der jo en hel Del Beløb derimellem. Jeg kan nok forstaa, at der maa være nogen Forskel — ja, jeg er ikke sikker paa, at den bør være der —, men en saa stor Forskel bør der ikke være, saa vidt jeg kan se, og jeg vil derfor henstille, at man tager dette Spørgsmaal under Overvejelse ved den Behandling, Loven vil faa i Udvalget.

Lange: Det er ikke faa Medlemmer, der have haft Ordet i denne Sag. Fra hver enkelt Side hørte man kun Tak til den højtærede Minister, fordi dette Lovforslag var fremsat, men samtidig er der vel ikke en eneste Side, hvorfra der ikke har været, om ikke rettet Kritik, saa dog udtalt Ønske om, at Loven maatte komme til at gaa betydelig videre. I Kraft af det skulde jeg maaske være den, der sagde mest Tak for Loven; thi min Kritik overfor Lovforslaget er grumme lille, idet jeg mener, at det er bygget paa et saa fornuftigt og sundt Grundlag, at udover det, at man maaske kan finde Anledning til i forskellige Paragraffer at præcisere forskellige Bestemmelser paa anden og bestemtere Maade, tror jeg ikke, man skal begynde at lave altfor meget om paa denne Lov. Da jeg hørte den højtærede Justitsminister forleden Dag udtale sig og replicere til de forskellige Talere, blev jeg ikke som andre utilfreds med disse Udtalelser, men glad for dem, fordi jeg fandt, at de i Virkeligheden vare logiske, og fandt, at Udtalelserne kom fra en Mand, der saa paa Loven med et praktisk Blik. Jeg har nemlig den Opfattelse, at det ikke hjælper, naar man skal lovgive, da at lade Sentimentaliteten eller Hjertet løbe af med sig, men man maa tage Hensyn til de praktiske Forhold. Da Justitsministeren talte mod, hvad der var foreslaaet fra anden Side, at ethvert Barn skulde have Ret, ja Pligt til Faderens Navn og til at kende sin Fader, blev der nævnt forskellige Motiver, som for mig hver for sig stode som plausible, men jeg tror, at den højtærede Justitsminister glemte et enkelt, og det er dette: Naar man ved, at Loven i første Linie lægger Vægt paa at gavne det

uægte Barn, skal jeg tillade mig at spørge, om man tror, det altid er en Gavn eller Glæde, man gør det uægte Barn ved, at det faar sin Fader at kende. Naar denne Fader, som Barnet til enhver Tid ved, at det har, fuldstændig ignorerer dette Barn, ignorerer Barnets Moder og paa alle Maader kun viser Barnet og dets Moder Haan, tror jeg ikke, der skal megen Finfølelse til, for at Barnet skal kunne forstaa, at der derigennem tilføjes det en Krænkelse, som er meget mere saarende for Barnet end det, at det ikke ved, hvem Faderen er, men bærer sin Moders Navn. Dernæst skal jeg sige en Ting til, og det er det: Hvor mangan Mand vilde ikke komme til at gaa omkring med Fadernavn og den meget tvivlsomme Faderære, som han ikke har Spor af Ret til at bære. Jeg kunde forstaa, hvis det var muligt, hvad det ikke er, at man kun stillede Kravet for de uægte Børns Vedkommende, der vare Frugten af en Forbindelse, der var bygget paa Kærlighed eller en med Kærlighed beslægtet Følelse, men at dette Krav skal stilles overfor ethvert Forhold, hvor det uægte Barn er Frugten af en Forbindelse, der ikke har Spor at gøre med ædlere Følelser, det forekommer mig højst urigtigt, saa meget mere, som jeg tror, at det er sikkert, at der i mange Tilfælde ligefrem vælges fra vedkommende Kvindes Side imellem dem, som hun kan udlægge som Barnefader. Jeg erkender nok, at naar man hører Udtalelser som dem, der faldd fra det ærede Medlem for Assens (Berntsen) og anden Side, og man har en lille Smule Hjerte, maa Hjertet sættes i Bevægelse; men jeg gentager, at man har en Forpligtelse til at tage Hensyn til de praktiske Forhold i Livet og ikke mindst paa det Omraade, som denne Lov behandler. Det ærede Medlem for Skjolddelev (J. Nielsen) var utilfreds med Lovens § 3, Stykke B, hvori der staar, at „denne Ret tilkommer dog kun den Moder, der ikke tidligere udenfor Ægteskab har avlet Børn med nogen anden end den nu udlagte Fader“. Han vilde have, at enten hun havde faaet to eller tre Børn, saa skulde hun have samme Ret, naar kun vedkommende Fader havde givet hende Ægteskabsløfte. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem tænker sig rigtig om der, thi det er vist meget almindeligt, at der gives Ægteskabsløfte, men at kunne faa det bevist, er vist meget sjældent. Det maa nemlig være saa, at hvis dette Løfte skal have nogen Betydning, maa det være fremsat i skriftlig og aldeles bestemt Form,